Jonah 1:1-4:11 Micah 7:18-20

More info >

Jonah 1:1-4:11

(1) The word of the LORD came to Jonah son of Amittai: (2) Go at once to Nineveh, that great city, and proclaim judgment upon it; for their wickedness has come before Me. (3) Jonah, however, started out to flee to Tarshish from the LORD's service. He went down to Joppa and found a ship going to Tarshish. He paid the fare and went aboard to sail with the others to Tarshish, away from the service of the LORD. (4) But the LORD cast a mighty wind upon the sea, and such a great tempest came upon the sea that the ship was in danger of breaking up. (5) In their fright, the sailors cried out, each to his own god; and they flung the ship's cargo overboard to make it lighter for them. Jonah, meanwhile, had gone down into the hold of the vessel where he lay down and fell asleep. (6) The captain went over to him and cried out, "How can you be sleeping so soundly! Up, call upon your god! Perhaps the god will be kind to us and we will not perish." (7) The men said to one another, "Let us cast lots and find out on whose account this misfortune has come upon us." They cast lots and the lot fell on Jonah. (8) They said to him, "Tell us, you who have brought this misfortune upon us, what is your business? Where have you come from? What is your country, and of what people are you?" (9) "I am a Hebrew," he replied. "I worship the LORD, the God of Heaven, who made both sea and land." (10) The men were greatly terrified, and they asked him, "What have you done?" And when the

יונה אי:אי-די:ייא

(א) וַיִהֶּל דָּבַר־יִהוָֹה אֱל־יוֹנֵה בָן־אֲמְתִּי לָאמָר: (ב) קוּם לָךְ אֶל־נְינְנֶת הָעִיר :הַגְּדוֹלָה וּקְרָא עָלֶיהָ כִּי־עָלְתָה רָעָתָם לְפָנֵי (ג) ניקם יונה לברם תרשישה מלפני יהוה וַיּהַן נימָצא אניה וַ בַּאָה תַרְשִׁישׁ נִיּהָן שכרה נירד בה לבוא עמהם מרשישה מִלְפָנֵי יָהוָה: (ד) וַיִהוָה הָטֵיל רְוּחַ־גִּדוֹלַה אֶל־הַיָּׁם וַיָהֵי סַעַר־גַּדְוֹל בַּיָּם וְהַאֶנִיָּה חשבה להשבר: (ה) נייראו המלחים וַיָּזַעַקוּ אֵישׁ אֱל־אֱלֹהֵיוֹ וַיַּטָּלוּ אֱת־הַכֵּלִים אשר בּאניה אל־הים להקל מעליהם ויונה יַרַל אֱל־יַרְכָּתֵי הַסְּפִינֵּה וַיִּשְׁכַּב וַיֵּרְדָם: (ו) וַיָּקַרָב אֱלֵיוֹ רָב הַחֹבֶּל וַיִּאמֶר לִוֹ מַה־לְּדֶּ נָרַדָּם קוֹם קרָא אֱל־אֱלֹהֶיךָ אוּלֵי יִתְעַשֵּׁת האַלהִים לְנִוּ וַלְאׁ נִאִבֶד: (ז) וַיּאֹמֶרוּ אֵישׁ אַל־רַעָהוּ לכוּ ווַפַּילה גורלות ונדעה בְּשֶׁלְמֵי הַרַעָה הַזָּאת לֵנוּ וַיַּפְּלוּ גִּוֹרַלוֹת וַיִּאְמֶרוּ אֱלֵיוֹ (ח) וַיּאִמְרוּ אֱלֵיוּ נַיָּאַמְרוּ אֱלֵיוּ קגידה־נא לנו בַאשר למי־הרעה קזאת לנו מַה־מָלַאכִתִּדְּ וּמֵאַיָן תַּבוֹא מֵה אַרְצֵּׁדְ ואי־מוָה עַם אַתַּה: (ט) וַיָּאמֶר אַלִיהָם עָבָרי אנכי ואת־יהוה אלהי השמים אני ירא אַשֶׁר־עַשֵּׂה אָת־הַיָּם וָאָת־הַיַּבַשְׁה: (י) וַיִּירְאָוּ הָאֲנַשִׁים יִרְאָה גִדוֹלָה נַיּאמְרוּ אֱלַיִוּ מַה־זָאַת עָשֻׂיתָ כְּי־יָדְעַוּ הָאֲנָשִׁים כִּי־מִלְּפִגֵי יהוה הוא בֹרֶם כֵּי הגִיד להם: (יא) ניאמרוּ אַלִיוֹ מַה־נַעֲשֶׂה לַּדְ וִיִשְׁתִּק הַיַּם מֵעֲלֵינוּ כֵּי הַיַּם הוֹלֶךְ וְסֹעֵר: (יב) וַיָּאמֶר אֲלֵיהָם שַׁאוּנִי והטילני אל־הים וישתק הים מעליכם כי

men learned that he was fleeing from the service of the LORD—for so he told them — (11) they said to him, "What must we do to you to make the sea calm around us?" For the sea was growing more and more stormy. (12) He answered, "Heave me overboard, and the sea will calm down for you; for I know that this terrible storm came upon you on my account." (13) Nevertheless, the men rowed hard to regain the shore, but they could not, for the sea was growing more and more stormy about them. (14) Then they cried out to the LORD: "Oh, please, LORD, do not let us perish on account of this man's life. Do not hold us guilty of killing an innocent person! For You, O LORD, by Your will, have brought this about." (15) And they heaved Jonah overboard, and the sea stopped raging. (16) The men feared the LORD greatly; they offered a sacrifice to the LORD and they made vows. (1) The LORD provided a huge fish to swallow Jonah; and Jonah remained in the fish's belly three days and three nights. (2) Jonah prayed to the LORD his God from the belly of the fish. (3) He said: In my trouble I called to the LORD, And He answered me; From the belly of Sheol I cried out, And You heard my voice. (4) You cast me into the depths, Into the heart of the sea, The floods engulfed me; All Your breakers and billows Swept over me. (5) I thought I was driven away Out of Your sight: Would I ever gaze again Upon Your holy Temple? (6) The waters closed in over me, The deep engulfed me. Weeds twined around my head. (7) I sank to the base of the mountains; The bars of the earth closed upon me forever. Yet You brought my life up from the pit, O LORD my God! (8) When my life was ebbing away, I called the LORD to mind; And my prayer came before You, Into Your holy Temple. (9) They who cling to empty folly Forsake their own welfare, (10) But I, with loud thanksgiving, Will sacrifice to You; What I have vowed I will perform.

יוֹדֵעַ אַנִי כִּי בְשֶׁלִּי הַפַעַר הגַּדֵוֹל הַזָּה עֲלֵיכֶם: (יג) וַיַּחְתְּרָוּ הָאַנָשִׁים לְהָשֵׁיב אֶל־הַיַּבַּשַׁה וְלָא יַכָּלוּ כֵּי הַיַּם הוֹלֵך וְסֹעֵר עליהם: (יד) וַיָּקראוּ אַל־יָהוֹה וַיֹּאמְרוּ אַנָּה יהוה אַל־גַא נאבְדָה בְּנֶפֶשׁ הַאֵּישׁ הַּוָּה ואַל־תַּתַן עלינוּ דָם נַקִיא כִּי־אַתַה יְהוֹה בַּאֲשֶׁר חַפַּצָתַּ עֲשֶׂיתַ: (טו) וַיִּשָׂאוּ אָת־יוֹנַה וַיִטְלָהוּ אֱל־הַיָּם וַיַּעֲמִד הַיַּם מְזַעְפָּוֹ: (טוֹ) נַיִּירָאַוּ הַאַנַשִׁים יִרָאַה גִּדוֹלָה אֵת־יִהוָה נַיָּזְכָּחוּ־זָבַחֹ לֵיהוֹה וַיִּדְרוּ נִדַרִים: (א) וַיִּמְן יָהוה דָג גּדוֹל לְבַלשַ אַת־יוֹנַה וַיָּהֵי יוֹנַה בָּמָעֵי הַלַּג שָׁלשֵה יַמִים וּשָׁלשֵה לֵילוֹת: (ב) וַיִּתְפַּלֵל יוֹנָה אֱל־יִהוָה אֱלֹהַיו מִמְעֵי הדַגַה: (ג) ניאמר קראתי מצרה לי אַל־יָהוה וַיַעַננִי מַבַטן שַאול שוַעַתִּי שמעת קוֹלִי: (ד) וַתַּשָׁלִיכֵנִי מָצוּלָהֹ בִּלְבַב יַמִּים וְנַהַר יִסֹבְבֵנִי כַּל־מִשְׁבַרֵיךּ וְגַלֵּיִךְ עַלֵי עַבַרוּ: (ה) ואַנִי אַבַּרתִּי נָגָרַשְׁתִּי מִנֵּגֶד עִינֵיךּ אַך אוֹסֵיף לָהַבִּּיט אֱל־הֵיכֵל קַדְשֵׁדְּ: (ו) אֱפַפִּוּנִי מַיִם עַד־נֶּפֶשׁ תִּהָוֹם יִסֹבְבֵנִי סִוּף חַבִּוּשׁ לראשי: (ז) לקצבי הרים יבדתי הארץ בְּרָחֵיהַ בַעֲדֵי לְעוֹלֵם וַתַּעַל מְשַׁחַת חַיַּי יָהוָה אֱלֹהָי: (ח) בְּהַתְעַמֵּף עָלַיֹּ נַפִּשִּׁי אֶת־יִהוַה זַבַרתִּי וַתַּבָוֹא אֱלֵיךּ תִּפְלַתִּי אֱל־הֵיבַל קַרָשֵׁרָ: (ט) מְשַׁמְרִים הַבְלֵי־שַׁוֹא חַסְדָם יַעַזָבוּ: (י) וַאֲנִי בִּקוֹל תּוֹדַה אֱזְבִּחַה־לַּדְ אַשֶׁר נַדַרָתִּי אַשַּׁלֵמַה יִשׁוּעַתָה לִיהוָה: (ס) (יא) ניאמר יהוה לדג ניקא את־יונה אֶל־הַיַּבְּשָׁה: (פֹ) (א) וַיְהָי דְבַר־יִהוָה אַל־יוֹנה שׁנֵית לָאמָר: (ב) קוּם לֶדְ אַל־נֵינֵוָה הַעֵּיר הַגָּדוֹלֵה וַקְרָא אֱלֵיהַ אָת־הַקּרִיאָה אֲשֶׁר אַנֹכִי דֹבֵר אֵלֵידְ: (ג) ניַקם יוֹנָה נַיַּלְךְ אֵל־נֵינֵוָה כַּדְבַר יִהוָה וְנֵינְוָה הַיִּתָה עִיר־גִּדוֹלַה לֵאלהִים מַהַלְדְ שָׁלְשֶׁת יַמֵּים: (ד) נַיָּחֶל יוֹנַה לַבְוֹא בַּעִּיר מַהֶּלַךְ יִוֹם אָחָד וַיִּקרָאֹ וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבַּעִים יוֹם ונִינוָה נָהָפַּכָת: (ה) וַיַּאֲמֵינוּ אַנְשֵׁי נִינוָה בַּאלהִים נַיָּקראוּ־צוֹם נַיִּלבְשׁוּ שַׂקִּים

Deliverance is the LORD's! (11) The LORD commanded the fish, and it spewed Jonah out upon dry land. (1) The word of the LORD came to Jonah a second time: (2) "Go at once to Nineveh, that great city, and proclaim to it what I tell you." (3) Jonah went at once to Nineveh in accordance with the LORD's command. Nineveh was an enormously large city a three days' walk across. (4) Jonah started out and made his way into the city the distance of one day's walk, and proclaimed: "Forty days more, and Nineveh shall be overthrown!" (5) The people of Nineveh believed God. They proclaimed a fast, and great and small alike put on sackcloth. (6) When the news reached the king of Nineveh, he rose from his throne, took off his robe, put on sackcloth, and sat in ashes. (7) And he had the word cried through Nineveh: "By decree of the king and his nobles: No man or beast-of flock or herd-shall taste anything! They shall not graze, and they shall not drink water! (8) They shall be covered with sackcloth—man and beast and shall cry mightily to God. Let everyone turn back from his evil ways and from the injustice of which he is guilty. (9) Who knows but that God may turn and relent? He may turn back from His wrath, so that we do not perish." (10) God saw what they did, how they were turning back from their evil ways. And God renounced the punishment He had planned to bring upon them, and did not carry it out. (1) This displeased Jonah greatly, and he was grieved. (2) He prayed to the LORD, saying, "O LORD! Isn't this just what I said when I was still in my own country? That is why I fled beforehand to Tarshish. For I know that You are a compassionate and gracious God, slow to anger, abounding in kindness, renouncing punishment. (3) Please, LORD, take my life, for I would rather die than live." (4) The LORD replied, "Are you that deeply grieved?" (5) Now Jonah had left the city

מָגָדוֹלָם וְעַד־קטַנַּם: (וֹ) וַיָּגַע הַדַּבַר אַל־מֵלֶך נֵינְוָה וַיַּקָם מִכְּסְאוֹ וַיַעֲבֵר אַדַּרְתִּוֹ מַעַלֵיו וַיָּכֶס שַּׁק וַיִּשֶׁב עַל־הַאֱפֶר: (ז) וַיַּזְעָּק ויאמר בנינוה מטעם המלד וגדליו לאמר ָהָאַלַם וָהַבָּהֶמָה הַבַּקַר וָהַצֹּאו אַל־יִטְעֵמוּ מאומה אַל־יִרעו ומים אַל־יִשׁתוּ: (ח) וִיתִכַּסִוּ שַׂקִּים הַאָדַם וְהַבְּהֶלֶה וְיִקְרְאוּ אַל־אֵלהִים בַּחַזַקָה וְיַשָּׁבוּ אֵישׁ מְדַּרְכִּוֹ הָרֶעָּה וּמִן־הָחָמֵס אַיֹעֵר בִּכַפִּיהַם: (ט) מִי־יוֹדֵעַ יַשֹּׁוּב וְנָחָם הַאֱלֹהָים וְשֵׁב מֶחָרוֹן אַפָּוֹ וָלָא נאבֶד: (י) נַיָּרָא הָאֱלֹהִים אַת־מַעֲשִׂיהֶׂם כִּי־שַׁבוּ מִדַּרְכֵּם הַרַעַה וַיִּנַחֵם הַאֵּלהִים עַל־הַרַעַה אַשֶּׁר־דְּבֵּר לעשות־להם ולא עשה: (א) ויַרע אַל־יונה רַעָה גִדוֹלָה נַיִּסַר לוֹ: (ב) נַיִּתְפַּלֵּל אֱל־יִהוֹה וַיֹּאמַר אַנָּה יָהוַהֹ הַלוֹא־זֵה דְבַרִי עַד־הֵיוֹתִי על־אַדמתִּי עַל־כֵּן קדַמְתִּי לְבַרֹחַ תַּרְשִׁישׁה בִּי יַבִּעִתִּי כִּי אַתַּהֹ אֱל־סנְּוּן וַרַחוּם אֱרֶדְ אַפַּיִם וְרַב־הֶּסֶד וְנָחָם עַל־הַרַעֵה: (ג) וְעַהַּה יְהֹלָה קַח־נָא אֶת־נַפְשִׁי מִמֻנִּי כֵּי טִוֹב מוֹתִי מַחַיִּי: (ס) (ד) וַיִּאֹמֵר יְהוֹה הַהִּיטֵב חָרה לַך: (ה) וַיַּצֵא יוֹנַה מְן־הַעִּיר וַיִּשֶׁב מְקָדָם לַצִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שַׁם סְכַּה וַיֵּשֶׁב תַּחָתֵּיהַ בַּצֵּׁל עַד אַשֵׁר יִראָה מַה־יִהְיָה בַּעִיר: (ו) וַיִּמַן יָהוָה־אֱלֹהִים קִיק"וֹן וַיִּעַל ו מֵעַל לִיוֹנַה לָהָיִוֹת צֵל עַל־ראֹשׁוֹ לְהַצֵּיל לִוֹ מֵרַעַתְוֹ וַיִשְׂמֵח יוֹנֵה עַל־הַקִּיקיוֹן שְׂמְחָה גִּדוֹלֵה: (ז) נימן האלהים תולעת בעלות השחר לַמַּחַרָת וַתַּךְ אֶת־הַקּיקיוֹן וַיִּיבַשׁ: (ח) וַיָהִי ו כָּזָרִתַ הַשָּׁמֵשׁ וַיִּמַן אֱלֹהִים רַוּחַ קַדִים חרישית ותד השמש על־ראש יונה וַיָּתַעַלָּף וַיִּשָׁאֵל אָת־נַפָּשׁוֹ למוּת וַיּאמָר טוב מוֹתָי מֵחַיֵּי: (ט) וַיְּאֹמֶר אֱלֹהִים אַל־יוֹנַה הַהָּיטֵב חַרָה־לְּךָּ עַל־הַקִּיקְיָוֹן וַ"ּאֹמֶר הַיטֵב חַרַה־לִי עַד־מֵוֶת: (י) וַיִּאמֶר יִהוָֹה אַתַּה קֹסְתַּ עַל־הַקִּיקיוֹן אֲשֵׁר לא־עַמַלְתַּ בִּוֹ וְלָא גִּדַלְתָּוֹ שֶׁבָּן־לֵילָה הַיָה וּבְן־לֵילָה אַבַד: (יא) ואָנִי לֹא אחוֹס עַל־נִינוָה העִיר הַגְּדוֹלָה and found a place east of the city. He made a booth there and sat under it in the shade, until he should see what happened to the city. (6) The LORD God provided a ricinus plant, which grew up over Jonah, to provide shade for his head and save him from discomfort. Jonah was very happy about the plant. (7) But the next day at dawn God provided a worm, which attacked the plant so that it withered. (8) And when the sun rose, God provided a sultry east wind; the sun beat down on Jonah's head, and he became faint. He begged for death, saying, "I would rather die than live." (9) Then God said to Jonah, "Are you so deeply grieved about the plant?" "Yes," he replied, "so deeply that I want to die." (10) Then the LORD said: "You cared about the plant, which you did not work for and which you did not grow, which appeared overnight and perished overnight. (11) And should not I care about Nineveh, that great city, in which there are more than a hundred and twenty thousand persons who do not yet know their right hand from their left, and many beasts as well!"

אֲשֶׁר יֶשׁ־בָּה הַרְבֵּה מְשְׁתִּים־עֶשְׂרֵה רְבּוֹ אָדָָם אֲשֶׁר לְאֹ־יָדַעֹ בֵּין־יְמִינְוֹ לִשְׁמֹאׁלוֹ וּכְהֵקָה רַבָּה:

Micah 7:18-20

(18) Who is a God like You, Forgiving iniquity And remitting transgression; Who has not maintained His wrath forever Against the remnant of His own people, Because He loves graciousness! (19) He will take us back in love; He will cover up our iniquities, You will hurl all our sins Into the depths of the sea. (20) You will keep faith with Jacob, Loyalty to Abraham, As You promised on oath to our fathers In days gone by.

מיכה זי:ייח-כי

(יח) מִי־אֵל כָּמֹוּדְ נֹשֵׂא עָוֹן וְעֹבֶר עַל־כָּשׁע לִשְׁאַרִית נַחֲלָתְוֹ לֹא־הֶחֲזִיק לָעַד אַפֹּוּ לִשְׁאַרִית נַחֲלָתְוֹ לֹא־הֶחֲזִיק לָעַד אַפֹּוּ כִּי־חָמֵנוּ יִסְבּיִ חָסֵּד הְוּא: (יט) יִשְׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְבָּשׁ עְוֹנֹתִינוּ וְתַשְׁלֵידְ בִּמְצֵלְוֹת יָסְ כָּל־חַטֹאוֹתָם: (כ) תִּתַּן אֱמֶת לְיִצְלֶּב חָסֶד לְאַבְּרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתַּ לָאֲבֹתַינוּ מִימֵי לָאַבְרָהָם אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתַּ לַאֲבֹתַינוּ מִימֵי קֶּדָם: